

Cerību mēnestiņš

Logu klāja aizkars. Liels un balts. Aizkars bija liels, plats un neveikls. Un nezināja savas esmes jēgu: vai nu istabā dzīvojošajiem bija kas slēpjams no āra, vai arī āra ļaudis negribēja, lai istabā viņus redz.

Aizkars jutās kā tāds šķirējs. Viņa lielajā, baltajā sirdī mita alkas satuvināt. Satuvināt griestu lampu ar grīdu. Satuvināt sienas segu ar liepu aiz loga. Satuvināt istabas ļaudis ar āra ļaudīm. Taču aizkars nejaudāja to veikt. Viņš bija tikai un vienīgi šķirējs.

“Varbūt debesīs ir Dievs,” aizkars domāja un lūdza: “Mīļo Dieviņ, ja tu esi, ļauj man satuvināt!”

Viņš lūdza vairākas nakts pēc kārtas. Un vienunakt, kad aizkars atkal bija lūgšanas pārņemts, viņu kāds paraustīja. Viegli, viegli, neuzbāzīgi un tomēr uzstājīgi.

“Klau, klau!” šis kāds teica.

“Ak, lieciet man mieru, no malas nākošie!” aizkars spīvi iesaucās. “Jūs, lai arī kas jūs būtu, traucējat manu lūgšanu Dievam ļaut man satuvināt!”

“Godājamais kungs,” sāka balstiņa teica. “Jūs stāvat man ceļā. Paejiet, lūdzu, malā, lai tieku jums garām.”

Tas bija mazs mēness stariņš no maza, tikko redzama mēnessiņa debesīs.

“Mazo draudziņ, es nevaru paeiet malā,” aizkars aizrādīja. “Un, kā jau sacīju, esmu aizņemts lūgsnā, lūgsnā iegūt spēju satuvināt.”

“Jūtos vainīgs,” mēness stariņš skumīgi teica. “Man te būs jāapstājas un jāpaliek. Mana būtība gan ir starot tik tālu, cik var. Redzu, ka jūs, kungs, esat manas varēšanas robeža.”

“Ai, ai!” aizkars sabijās un iesaucās: “Es neesmu robeža! Es esmu kas pilnīgi pretējs robežai!”

“Tas laidiet mani cauri, kungs!” mēness stariņš nočukstēja.

“Cauri sev?” aizkars izbrīnējās un aizdomājās: “Pag, pag. Ja es tevi izlaidīšu cauri sev, tu būsi gan tur, gan te, gan ārā, gan iekšā?”

“Tā gan,” mēness stariņš apliecināja.

“Cik jauki!” aizkars nočukstēja.

“Gan ārā, gan istabā mēness gais-

ma būs viena un tā pati, un es būšu tas, kas to abpus satuvina!” Un iesaucās: “Nāc cauri man!”

Tāču stariņš netika cauri. Aizkars bija pārāk biezs.

“Nāc te!” aizkars aicināja. “Te ir mana lielā un baltā skumju un lūgšanu izdilinātā sirds. Varbūt tā būs gana plāna?”

Sirds bija gana plāna, un stariņš caur to iekļuva istabā. Un nu tā vairs nebija izdilināta, nu tā bija pilna ar cerības gaismu, kas atvizēja gan istabā, gan ārā debesīs. Un ļaudis gan ārā, gan istabā, redzēdami šo gaismu, iedomājās mazliet noskumušu Dievu, kas nav nekur un ir visur.

Un aizkars bija satuvinājies sevī kaut ko, kas nav nekas un tomēr ir viss. ■